SPÁT V MOŘI HVĚZD

KNIHA I.

CHRISTOPHER

PAOLINI

OD AUTORA BESTSELLERU *ERAGON*

FRAGMENT

Spát v moři hvězd – Kniha I.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Christopher Paolini
Spát v moři hvězd – Kniha I.
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SPÁT V MOŘI HVĚZD

KNIHA I.

CHRISTOPHER PAOLINI

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Christopher Paolini
Translation © Zdík Dušek, 2020
Cover photos © betibup33; Media Whalestock; PawelG Photo; Elovich / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4935-9
ISBN e-knihy 978-80-253-5010-2 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-5011-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5012-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

JAKO VŽDY VĚNUJI TUTO KNIHU SVÉ RODINĚ.

A také vědcům, technikům a snílkům, kteří pracují na naší budoucnosti mezi hvězdami.

OBSAH

První část: Exogenesis 11

Sny 13
Relikviář 25
Polehčující okolnosti 44
Úzkost 61
Šílenství 69
Křik a vzpomínky 88
Odpočet 101
Venku a okolo 110
Volby 117
*
Exeunt I 140

Druhá část: Sublimare 149

Probuzení 151
Šnek 168
Domněnky 189
Kriegsspiel 216
Extremis 230
Blízko i daleko 240
Ikony a značky 260
Žádný úkryt 277
Smykule 287
Darmstadt 298
Odhalení 317
Lekce 340
*
Exeunt II 374

Třetí část: Apocalypsis 383

Hříchy minulosti 385

A caelo usque ad centrum 420

Úlomky 427

Hrůza 447

Sic itur ad astra 460

Do temnoty 471

Nutnost 485

Hříchy přítomnosti 509

*

Exeunt III 528

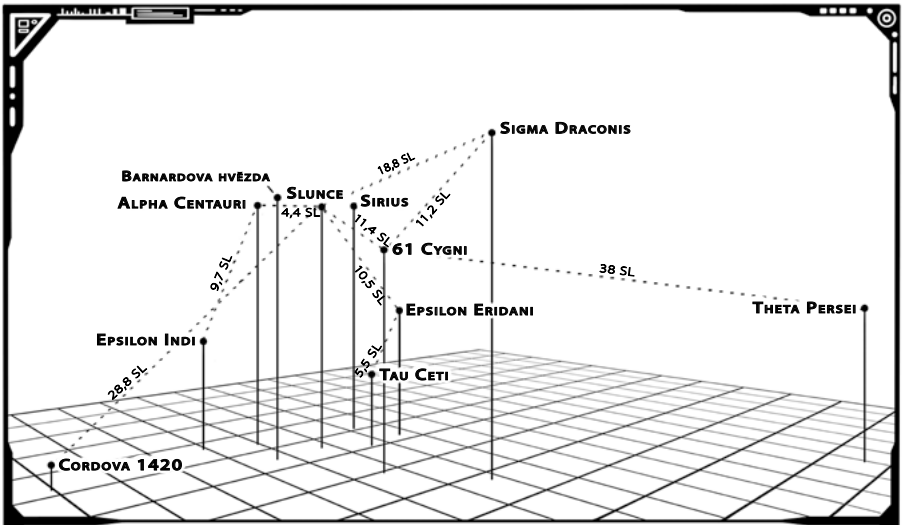

Svaz spojených světů

- Slunce
- Alpha Centauri
  - Stewartův svět
- Epsilon Eridani
  - Eidolon
- Epsilon Indi
  - Weyland
- Sigma Draconis
  - Adrasteia
- Theta Persei
  - Talos VII
- 61 Cygni
  - Ruslan

Nezávislé světy

- Cordova 1420
- Tau Ceti
  - Šin-Zar

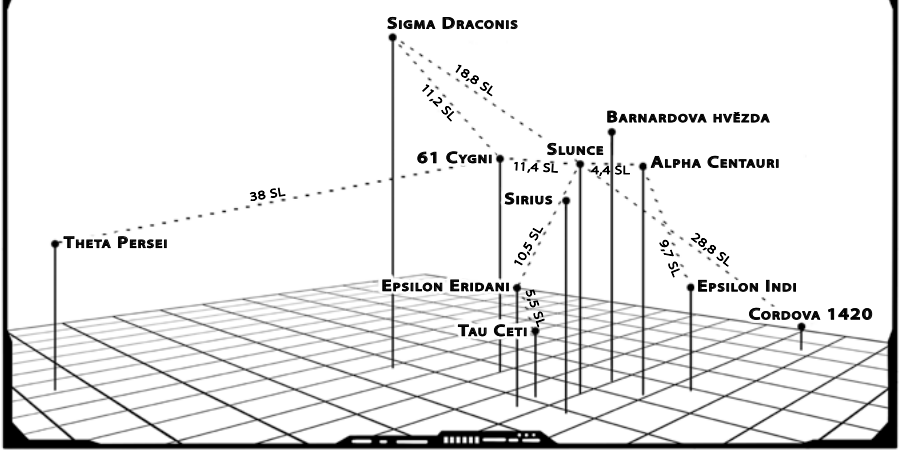

PRVNÍ ČÁST

* * * * * * *

EXOGENESIS

Ó z božské zrozený krve Trójane, Anchísův synu,
je snadný v podsvětí sestup:
černá Ditova brána je dokořán ve dne v noci,
avšak vrátit se nazpět a vystoupit nahoru na vzduch,
to je práce a trud!

– *Aeneis*, 6. kniha, překlad Otmar Vaňorný

1. KAPITOLA

* * * * * * *

SNY

1.

Oranžový plynný obr Zeus visel nízko nad obzorem, obrovský a těžký, a vydával slabou načervenalou záři. Kolem něj se na temném pozadí kosmu rozkládalo jasné pole hvězd, zatímco dole se pod bdělým pohledem obra táhla šedá pustina posetá kameny.

V prázdné krajině stál hlouček budov. Kupole, chodby a uzavřené prostory s okny představovaly v jinak nehostinném prostředí jediné teplé a přívětivé místo.

Kira se ve stísněné laboratoři stanice snažila vytáhnout z výklenku ve stěně genový sekvenátor. Přístroj nebyl příliš velký, ale zato těžký a ona ho nemohla pořádně chytit.

„Kruci," zahučela a zkusila ho vzít jinak.

Většina zařízení zůstane na Adrasteie, měsíci o velikosti Země, jehož zkoumáním strávili poslední čtyři měsíce. Většina, ale ne všechno. Genový sekvenátor patřil k základní výbavě každého xenobiologa a všude ji doprovázel. Kolonisté, kteří brzy dorazí na palubě *Shakti-Uma-Sati*, kromě toho přivezou nové, lepší modely, ne takový laciný cestovní, jakým Kiru vybavila společnost.

Znovu zabrala. Prsty jí sklouzly a kovová hrana jí rozřízla dlaň. Kira se prudce nadechla. Pustila přístroj a prohlédla si ruku. Z tenké linky na kůži jí prýštila krev.

Zašklebila se a tvrdě uhodila do sekvenátoru. Nijak to nepomohlo. Zraněnou ruku nechávala sevřenou v pěst, přecházela po laboratoři sem a tam a zhluboka dýchala, zatímco čekala, až bolest odezní.

Za normálních okolností by ji odpor přístroje nepodráždil. Za normálních okolností. Ale dnes na ni doléhaly obavy a smutek. Ráno odletí. Odstartují, aby se připojili k transportní lodi *Fidanza*, která už čekala na oběžné dráze kolem Adry. Za několik dalších dnů ona i zbytek desetičlenného průzkumného týmu zahájí hibernaci, a až se o dvacet šest dnů později proberou v soustavě 61 Cygni, jejich cesty se rozejdou. Potom neuvidí Alana… vlastně ani nevěděla, jak dlouho. Přinejmenším měsíce. A jestli budou mít smůlu, přes rok.

Kira zavřela oči a zaklonila hlavu. Její povzdych plynule přešel v zaúpění. Nezáleželo na tom, kolikrát tím s Alanem prošli – nebylo to o nic lehčí. Vlastně právě naopak, a Kira loučení vyloženě nesnášela.

Seznámili se vloni na velkém asteroidu, který společnost Lapsang Trading Corp. plánovala vytěžit. Alan tam prováděl geologický výzkum. Čtyři dny – tak dlouho spolu na tom asteroidu strávili. Zaujal ji Alanův smích a rozčepýřené měděné vlasy, ale největší dojem na ni dělala jeho pečlivost a píle. Byl ve své práci dobrý a neztrácel hlavu ani pod tlakem.

Kira byla tou dobou tak dlouho sama, až dospěla k přesvědčení, že si nikdy nikoho nenajde. A přesto jako zázrakem do jejího života vstoupil Alan a rázem měla na koho se těšit. A někoho, kdo se těšil na ni.

Dál spolu komunikovali, posílali si dlouhé holovzkazy napříč galaxií a díky štěstí a úřednickému manévrování se jim podařilo zařídit si několik dalších společných umístěnek.

Ale nestačilo to. Ani jednomu z nich.

Před dvěma týdny si požádali o svolení být přidělováni ke stejným výpravám jako pár, ale neexistovala záruka, že jejich žádost bude schválena. Lapsang Corp. expandovala do příliš mnoha oblastí a řídila příliš mnoho projektů. Zaměstnanců byl dlouhodobý nedostatek.

Jestli jejich žádost zamítnou… jediným způsobem, jak dosáhnout toho, že by mohli dlouhodobě žít spolu, by byla změna zaměstnání. Mu-

seli by si najít práci, která nevyžaduje tolik cestování. Kira k tomu byla ochotná – dokonce minulý týden procházela nabídky na netu –, ale neměla pocit, že může žádat od Alana, aby se kvůli ní vzdal své kariéry u společnosti. Zatím ještě ne.

Zatím mohli pouze čekat na verdikt. Vzhledem k tomu, jak dlouho trvalo, než zprávy doputovaly zpátky na Alpha Centauri, a vzhledem k pomalosti oddělení lidských zdrojů mohli odpověď očekávat nejdřív na konci příštího měsíce. A tou dobou už budou s Alanem odesláni do různých koutů vesmíru.

Celé jí to lezlo na nervy. Její jedinou útěchou byl samotný Alan – kvůli němu to stálo za to. Chtěla jednoduše být s ním a neřešit všechny tyhle nesmysly.

Vzpomněla si, jak ji poprvé objal i jak krásné to bylo, jak jí připadalo, že je u něj v teple a v bezpečí. Vybavila si dopis, který jí napsal po první schůzce, i všechny upřímné, něžné věci, které říkal. Ještě nikdo před ním o ni tak neusiloval… Vždycky si na ni udělal čas. Vždycky se k ní choval laskavě, v malých i velkých věcech, jako třeba když pro ni před její cestou do Arktidy vyrobil pouzdro na její čiplab.

Ty vzpomínky vykouzlily na její tváři úsměv, ale ruka ji pořád bolela a Kira nedokázala zapomenout, co přinese ráno.

„Tak pojď, ty šmejde," řekla, přistoupila ke genovému sekvenátoru a vší silou zabrala.

S nesouhlasným zaskřípěním se konečně pohnul.

2.

Toho večera se celý tým shromáždil v jídelně, aby oslavili konec mise. Kira neměla náladu na zábavu, ale tradice byla tradice. Ať už nějaká expedice proběhla bez problémů, nebo ne, její ukončení představovalo významný předěl.

Oblékla si šaty – zelené se zlatým lemováním – a hodinu si upravovala vlasy do vysoko vyčesaných loken. Nebylo to bůhvíco, ale věděla, že Alan její snahu ocení. Vždycky ji oceňoval.

Nemýlila se. Jakmile ji uviděl na chodbě, celý se rozzářil a sevřel ji v náručí. Opřela mu čelo o košili. „Nemusíme tam chodit, víš?“ řekla.

„Já vím,“ odpověděl a políbil ji na čelo. „Ale měli bychom se tam ukázat.“

Přinutila se k úsměvu. „No dobře, vyhráls.“

„Hodná holka.“ Oplatil jí úsměv a zastrčil jí volnou loknu za levé ucho.

Kira udělala totéž s jedním pramenem jeho vlasů. Nikdy nepřestala žasnout nad tím, jak mu vlasy na bledé kůži září. Na rozdíl od ostatních se Alan nikdy neopálil, bez ohledu na to, jak dlouhou dobu strávil venku nebo pod plnospektrálními světly na kosmické lodi.

„Tak dobrá,“ řekla potichu. „Jdeme tam.“

Když dorazili do jídelny, ostatních osm členů průzkumné skupiny sedělo kolem úzkých stolů. Z reproduktoru vyhrával Yugův milovaný scramrock, Marie-Élise rozdávala poháry naplněné punčem z velké plastové mísy na pultu a Jenan tančil, jako kdyby v sobě měl litr alkoholu. A možná taky měl.

Kira objala Alana kolem pasu a pokusila se o co nejveselejší výraz. Teď nebyl čas na skličující myšlenky.

Nebyl… ale nedokázala si pomoct.

Botanik Seppo vykročil přímo k nim. Na dnešní večírek si stáhl vlasy do ohonu, což jen zvýraznilo ostré hrany jeho úzkého obličeje. „Čtyři hodiny,“ oslovil je a máchl rukou, až mu z poháru vyšplíchlo trochu tekutiny. „Čtyři hodiny! Tak dlouho mi trvalo, než jsem vyhrabal svůj pásový traktor.“

„Promiň, Seppo,“ odpověděl Alan pobaveně. „Říkal jsem ti, že se k tobě nemůžeme dostat dřív.“

„Pche. Měl jsem v kombinéze písek. Tušíte, jak to bylo nepříjemný? Na pár místech jsem se pěkně odřel. Hele!“ Zvedl cíp omšelé košile, aby jim ukázal pruh zarudlé kůže na břiše, kde se mu do těla zařezával spodní šev kombinézy.

„Víš co?“ řekla Kira. „Na Vyyborgu ti koupím drink, abych ti to vynahradila. Co ty na to?“

Seppo zvedl ruku a namířil prst zhruba jejím směrem. „To… bude přijatelná náhrada. Ale už žádný písek!“

„Už žádný písek,“ souhlasila.

„A ty,“ dodal Seppo a obrátil prst proti Alanovi. „Ty… víš.“

Odkymácel se pryč a Kira se podívala na Alana. „Co to mělo znamenat?“

Alan se zasmál. „Nemám tušení. Ale rozhodně bude divné, až ho nebudeme mít nablízku.“

„Jo.“

Po kolečku drinků a rozhovorů se Kira stáhla do zadní části místnosti a opřela se v rohu. Jakkoliv nechtěla přijít o Alana – už zase –, netěšila se ani na rozloučení se zbytkem týmu. Čtyři měsíce na Adře z nich vytvořily rodinu. Zvláštní, pokřivenou rodinu, ale i tak k ní přilnula. Rozloučení bude bolet, a čím víc se ten okamžik blížil, tím víc si uvědomovala, jak silná ta bolest bude.

Došla si pro další sklenici punče s pomerančovou příchutí. Už tímhle procházela – Adra nebyla první možnou kolonií, na kterou ji společnost vyslala – a po sedmi letech přesunů z jednoho zatraceného balvanu na druhý a téměř polovině času stráveném v hibernaci Kira začínala cítit čím dál hlubší potřebu mít nějaké stálé přátele. Rodinu. Společenství.

Jenže teď to všechno měla opustit. *Zase.*

Alan to vnímal stejně. Viděla mu to v očích, když se pohyboval po místnosti a povídal si s kolegy. Kira věděla, že někteří z nich jsou taky smutní, ale skrývají to pitím, tancem a smíchem, který zněl příliš pronikavě, než aby šel od srdce.

Zašklebila se a obrátila do sebe zbytek punče. Čas na další rundu.

Scramrock burácel hlasitěji než kdy dřív. Něco od Todash and the Boys a zpěvačka právě kvílela: „*… utééect. Za dveřma není nic. Hej, za dveřma není nic. Zlato, co to klepe u dveří?*“ Její hlas stoupal do řezavě ječivého crescenda, které znělo, jako kdyby jí měly každou chvíli prasknout hlasivky.

Kira se narovnala a právě se chystala vykročit k míse s punčem, když si všimla Mendozy, vedoucího expedice, jak si proráží cestu přímo k ní. Nebylo to pro něj těžké – měl postavu jako sud. Často uvažovala, jestli nevyrostl v nějaké kolonii s vysokou gravitací, jako je Šin-Zar, ale když se

ho zeptala, Mendoza to popřel. Prý pochází z obytného prstence někde u Alpha Centauri. Kira si nebyla úplně jistá, jestli mu věří.

„Potřebuju s tebou mluvit, Kiro," oslovil ji, když se k ní přiblížil.

„O čem?"

„Máme problém."

Odfrkla si. „Pořád máme nějaké problémy."

Mendoza pokrčil rameny a otřel si čelo kapesníkem, který vytáhl ze zadní kapsy kalhot. Na čele se mu blyštily odrazy barevných světel natažených pod stropem a v jeho podpaží bylo vidět propocené skvrny. „Nemůžu tvrdit, že bys neměla pravdu, ale tohle potřebuje vyřešit. Jeden z dronů na jihu přestal vysílat. Vypadá to, že ho sejmula bouře."

„No a? Pošli jiný."

„Jsou moc daleko a nemáme čas vytisknout náhradu. Poslední, co ten dron odhalil, byl nějaký organický materiál na pobřeží. Je potřeba ho prozkoumat, než odletíme."

„Ale no tak. Vážně chceš, abych tam zítra ráno zaletěla? Už jsem zkatalogizovala každý mikrob na Adře." Taková výprava by ji připravila o dopoledne s Alanem a Kira se v žádném případě nehodlala vzdát společného času, který jim zbýval.

Mendoza na ni vrhl přísný, káravý pohled a zamračil se. „Předpisy jsou předpisy, Kiro. Nemůžeme riskovat, že kolonisti narazí na něco ošklivého. Něco jako metla. To bys přece nechtěla mít na svědomí. Opravdu ne."

Kira si zvedla sklenici ke rtům, aby se napila, a uvědomila si, že ji má pořád prázdnou. „Panebože. Pošli Ivanovovou. Drony jsou její specializace a s čiplabem to umí stejně dobře jako já. Není –"

„Poletíš ty," přerušil ji Mendoza pevně. „V šest nula nula a už o tom nechci nic slyšet." Pak jeho výraz trochu zjihl. „Je mi líto, ale jsi náš xenobiolog a předpisy…"

„A předpisy jsou předpisy," doplnila Kira. „Jo, jasně. Udělám to. Ale říkám ti, že to za to nestojí."

Mendoza jí poklepal na rameno. „Prima. Doufám, že máš pravdu."

Jakmile odešel, v rohu Kiřina zorného pole vyskočil text: *<Všechno v pořádku, miláčku? – Alan>*

Subvokalizací nadiktovala svoji odpověď: *<Jo, všechno v pohodě. Jenom nějaká práce navíc. Pak ti o tom povím. – Kira>*

Alan jí přes místnost ukázal vztyčené palce a přehnaně se zazubil. Kiře mimoděk zacukaly koutky úst. Pak se ale podívala na mísu s punčem a vydala se přímo k ní. Vážně potřebovala další drink.

U mísy ji odchytila Marie-Élise. Pohybovala se s ladností bývalé tanečnice a ústa měla jako vždy stažená ke straně, jako kdyby se chystala pousmát…, nebo pronést nějakou sžíravou poznámku (a Kira jich od ní neslyšela zrovna málo). Marie-Élise byla už tak vysoká a v lesklých černých střevíčkách, které si na večírek vytiskla, Kiru převyšovala o celou hlavu.

„Budeš mi chybět, *chérie*," řekla Marie-Élise, sklonila se a políbila Kiru na obě tváře.

„Ty mně taky," odpověděla Kira. Cítila, že začíná být naměkko. Marie-Élise se kromě Alana stala její nejbližší duší na výpravě. V terénu spolu trávily dlouhé dny – Kira na Adrasteie studovala mikroby a Marie-Élise zase jezera, řeky a zásoby vody ukryté hluboko v podzemí.

„No tak, rozvesel se. Napíšeš mi, ano? Chci vědět všechno o tobě a Alanovi. A já napíšu tobě. Platí?"

„Jo, slibuju."

Po zbytek večera se Kira snažila zapomenout na budoucnost. Tančila s Marie-Élise. Vyměnila si pár žertů s Jenanem a chvíli se špičkovala s Fizelem. Snad potisící chválila Yuga za jeho kuchařské umění. Dala si páku s Mendozou – prohrála – a zazpívala si děsivě falešný duet s Ivanovovou. A kdykoliv to šlo, objímala Alana. I když si nepovídali a nedívali se na sebe, cítila jeho dotyk, a to ji aspoň trochu utěšovalo.

Když vypila dost punče, nechala se od ostatních umluvit, aby vytáhla tahací harmoniku. Hudba z reproduktorů ztichla, všichni se shromáždili kolem ní – Alan po jejím boku, Marie-Élise u jejího kolene – a Kira přehrála kolekci kosmických rejdováků. A smáli se, tančili, pili a na chvíli bylo všechno v pořádku.

3.

Minula půlnoc a večírek byl pořád v plném proudu, když na ni Alan významně kývl. Kira pochopila a beze slova vyklouzli z jídelny.

Opřeni o sebe se vraceli stanicí, opatrně, aby nevybryndali punč z pohárů. Kira nebyla zvyklá na holé chodby. Normálně u stěn stály zásoby a náhradní vybavení. To všechno teď ale zmizelo. Během posledního týdne Kira se zbytkem týmu všechno vyklidili v rámci příprav na odlet… Nebýt hudby, která se rozléhala za nimi, a tlumeného nouzového osvětlení u podlahy, základna by vypadala opuštěně.

Kira se zachvěla a objala Alana pevněji. Venku kvílel vítr – byl to strašidelný hukot podbarvený vrzáním střechy a stěn.

U dveří do hydroponické pěstírny Alan nezmáčkl tlačítko, ale sklopil oči ke Kiře. Na rtech mu pohrával úsměv.

„Copak?“ zeptala se.

„Nic. Jenom jsem rád, že jsem s tebou,“ řekl a letmo ji políbil na rty.

Chtěla mu ten polibek oplatit – po punči měla chuť na něžnosti –, ale Alan se zasmál, odtáhl hlavu a stiskl tlačítko.

Dveře se s hlasitým klapnutím rozjely do stran.

Ovanul je teplý vzduch doprovázený zvukem kapající vody a jemnou vůní kvetoucích rostlin. Hydroponická pěstírna byla Kiřiným nejoblíbenějším místem na základně. Připomínala jí domov, dlouhé řady skleníkových zahrad na osídlené planetě Weyland, kde strávila dětství. Na dlouhodobých expedicích, jako byla tahle na Adře, bylo obvyklé pěstovat si část potravin vlastními silami. Zčásti proto, aby se vyzkoušela úrodnost místní půdy, zčásti aby se snížilo množství přivážených zásob. Především ale jako lék proti smrtící jednotvárnosti mrazem vysušených balíčků jídla, kterými je společnost vybavila.

Zítra Seppo rostliny vytrhá a nakrmí jimi spalovací pec. Do příletu kolonistů by žádná nepřežila a považovalo se za nevhodné nechávat po sobě hromady biologického materiálu, který mohl – v případě poškození stanice – nekontrolovaně uniknout do okolního prostředí. Dnes v noci ale byla hydroponická pěstírna stále plná salátů, ředkviček, petržele, raj-

čat, cuket a řady dalších plodin, s kterými Seppo na Adře experimentoval.

To však nebylo všechno. Mezi sešeřelými policemi Kira uviděla sedm květináčů rozmístěných do oblouku. V každém vyrůstal vysoký, tenký stonek zakončený jemným nachovým květem, který klesal pod vlastní váhou. Z květů čněly tyčinky pokryté pylem – připomínající exploze ohňostrojů – a vnitřní strany sametových květních lístků zdobily bílé skvrny.

Půlnoční souhvězdí! Její nejoblíbenější květina. Pěstoval je její otec a navzdory svému zahradnickému nadání s nimi měl neskonalé potíže. Byly náladové, náchylné ke strupovitosti a plísním a nesnášely sebemenší nerovnováhu živin.

„Alane," vydechla ohromeně.

„Vzpomněl jsem si, jak jsi říkala, že je máš ráda," řekl.

„Ale… ale jak se ti povedlo…"

„Vypěstovat je?" Usmál se na ni, zjevně potěšený její reakcí. „Pomohl mi Seppo. Měl semínka v souboru na počítači. Vytiskli jsme je a poslední tři týdny jsme se snažili ty zatracené potvory udržet při životě."

„Jsou nádherné," řekla Kira a ani se nesnažila potlačovat emoce v hlase.

Přitáhl si ji do objetí. „To je dobře," zašeptal do jejích vlasů. „Chtěl jsem pro tebe udělat něco výjimečného, než…"

Než. To slovo ji naplňovalo hořkostí. „Děkuju," hlesla. Oddělila se od něj, aby si prohlédla květiny – jejich výrazná, přehnaně sladká vůně ji zasáhla plnou silou nostalgie z dětství. „Děkuju," zopakovala a vrátila se k Alanovi. „Děkuju, děkuju, děkuju." Přitiskla své rty k jeho a dlouhou chvíli se líbali.

„Posadíme se," řekl Alan, když se od sebe odtáhli, aby se nadechli. Zpod jedné police s rostlinami brambor vytáhl zateplenou přikrývku a rozprostřel ji mezi půlnoční souhvězdí.

Usadili se, opřeli se o sebe a popíjeli punč.

Nad hlavou jim pořád zlověstně visel Zeus, viditelný přes čirý neprodyšný dóm hydroponické pěstírny. Když přiletěli na Adru, pohled na plynného obra Kiru naplnil obavami. Všechny instinkty na ni křičely, že se Zeus zřítí z oblohy a rozdrtí je. Připadalo jí nemožné, aby se cokoliv tak

velkého bez opory udrželo na nebi. Časem si nicméně na ten pohled zvykla a teď nádheru plynného obra přímo obdivovala. Nepotřeboval žádná vylepšení, aby poutal pozornost.

Než… Kira se zachvěla, a ne chladem. Než odletí. Než se s Alanem budou muset rozloučit. Už si vybrali veškerou dovolenou a společnost je v soustavě 61 Cygni nenechá odpočívat déle než pár dní.

„No tak, co se děje?“ zeptal se Alan zjihle.

„Však víš.“

„Jo.“

„Nijak se to nezlehčuje. Myslela jsem, že to bude čím dál jednodušší, ale…“ Popotáhla a zavrtěla hlavou. Adra byla jejich čtvrtá společná expedice a zdaleka ta nejdelší. „Nevím, kdy tě zase uvidím, a… miluju tě, Alane, a vadí mi, že se každých pár měsíců musíme loučit.“

Vážně na ni hleděl. Jeho oříškově hnědé oči ve světle plynného obra zářily. „Tak se nelučme.“

Rozbušilo se jí srdce a na chvíli měla dojem, že se čas zastavil. Přesně téhle reakce se děsila už několik měsíců. Když znovu dokázala promluvit, zeptala se: „Jak to myslíš?“

„Můžeme s tím věčným harcováním přestat. Taky už to nemůžu vydržet.“ Tvářil se tak upřímně a seriózně, že se v Kiře proti její vůli rozzářila jiskřička naděje. Přece tím nechce říct…

„Co tím…?“

„Přihlašme se na *Šakti-Uma-Sati*.“

Zamrkala. „Jako kolonisté?“

Dychtivě přikývl. „Jako kolonisté. Zaměstnanci společnosti mají místa víceméně zaručená a Adra bude potřebovat všechny xenobiology a geology, které dokáže sehnat.“

Kira se zasmála, ale pak si všimla jeho výrazu. „Myslíš to vážně.“

„Jsem tak vážný jako narušení hermetičnosti stanice.“

„Nemluví z tebe jenom pití?“

Položil jí dlaň na tvář. „Ne, Kiro. Nemluví. Vím, že to pro oba bude obrovská změna, ale taky vím, že máš dost těch přeletů z jednoho kusu skály na druhý, a nechci čekat půl roku, než tě zase uvidím. Vážně nechci.“

Oči se jí zalily slzami. „Já taky ne."

Naklonil hlavu ke straně. „Tak nečekejme."

Kira se krátce zasmála a vzhlédla k Zeusu. Snažila se nějak zpracovat svoje emoce. Jeho návrh byl vším, v co doufala, vším, o čem snila. Jen nečekala, že se to stane tak rychle. Ale milovala Alana, a jestli to znamenalo, že budou moct být spolu, pak nebylo nad čím přemýšlet. Chtěla s ním být.

Nad hlavou jim proletěla jiskra zářící jako meteor: *Fidanza* na nízké oběžné dráze mezi Adrou a plynným obrem.

Kira si otřela oči. „Mám dojem, že naše šance nejsou tak dobré, jak říkáš. Kolonie chtějí jenom manželské páry. To přece víš."

„Ano, vím," přikývl Alan.

Kiry se zmocnil pocit, že se jí to jenom zdá. Musela se opřít o podlahu, když si před ní klekl a z přední kapsy vytáhl malou dřevěnou krabičku. Otevřel ji. Uvnitř byl prsten ze šedého kovu a s namodrale nachovým, oslnivě zářícím drahokamem.

Alan polkl, až mu poskočil ohryzek. „Kiro Navárezová…, kdysi ses mě zeptala, co vidím mezi hvězdami. Odpověděl jsem, že otázky. Ale teď vidím tebe. Nás." Nadechl se. „Kiro, prokážeš mi tu čest a spojíš svůj život s mým? Budeš mou ženou, jako já budu tvým mužem? Budeš…"

„Ano," vyhrkla. Všechny obavy se rozplynuly v přívalu tepla, které ji zalilo. Vrhla se mu kolem krku a políbila ho, nejdřív něžně, ale s čím dál větší vášní. „Ano, Alane J. Barnesi. Ano, vezmu si tě. Ano. Tisíckrát ano."

Dívala se, jak ji bere za ruku a nasazuje jí prsten. Byl studený a těžký, ale tížil ji příjemně.

„Kroužek je ze železa," řekl Alan tiše. „Požádal jsem Jenana, aby ho vytavil z rudy, kterou jsem mu přinesl. Ze železa, protože představuje kostru Adrasteie. Ten kámen je teserit. Nebylo snadné ho najít, ale vím, jak moc se ti líbí."

Kira mimoděk přikývla. Teserit byl jedinečným nerostem na Adrasteie. Podobal se benitoitu, ale s mnohem sytějším nádechem červené. Byl to zdaleka její neoblíbenější nerost na planetě, ale zároveň i nesmírně vzácný. Alan musel hledat dlouho a usilovně, aby našel tak velký, krásný kousek.

Odhrnula mu pramen měděných vlasů z čela, zadívala se do jeho krásných, mírných očí a napadlo ji, jak mohla mít takové štěstí. Jak se jim podařilo najít jeden druhého v celé zatracené galaxii.

„Miluju tě," zašeptala.

„Já tebe taky," odpověděl.

Kira se rozesmála a otřela si oči. Cítila, že se o ni pokouší hysterický záchvat. Prsten ji škrábl na obočí – nějakou dobu potrvá, než si na něj zvykne. „Sakra. Vážně to uděláme?"

„Jo," přikývl Alan se svou povzbudivou sebejistotou. „Rozhodně ano."

„To je dobře."

Přitáhl ji k sobě a jejich těla k sobě přilnula. Kira zareagovala se stejnou potřebou a touhou – tiskla se k němu, jako kdyby s ním chtěla splynout do jediné bytosti.

Pohybovali se mezi květinami s horečnou naléhavostí, v harmonickém rytmu svých těl, a nevšímali si oranžového plynného obra, který jim visel vysoko nad hlavami, kolosální a zlověstný.

2. KAPITOLA

* * * * * * *

RELIKVIÁŘ

1.

Kira sevřela područky sedadla suborbitálního raketoplánu pevněji – stroj se sklonil, aby sestoupil k ostrovu č. 302-01-0010 u západního pobřeží Legby, hlavního kontinentu na jižní polokouli. Ostrov se nacházel na padesáté druhé rovnoběžce ve velkém zálivu střeženém několika žulovými útesy a právě odtud se ztracený dron ohlásil naposledy.

Přední stranu kokpitu zahalila vrstva ohně – raketoplán se propaloval řídkou atmosférou Adrasteie rychlostí téměř sedm a půl tisíce kilometrů za hodinu. Vypadalo to, že plameny jsou jen pár centimetrů od jejího obličeje, ale Kira necítila žádné teplo.

Trup kolem ní drnčel a sténal. Zavřela oči, ale i tak vnímala oslnivé plameny, které se pořád zmítaly a tančily před ní.

„Jo, sakra!“ vykřikla Neghar vedle ní a Kira věděla, že se její kolegyně zubí jako pomatenec.

Sama zaskřípala zuby. Suborbitální raketoplán byl dokonale bezpečný, chráněný magštítem, který ho izoloval od doběla rozžhaveného inferna venku. Během čtyř měsíců strávených na této planetě absolvovali stovky letů bez jediné nehody. Pseudointeligence Geiger, která raketoplán pilotovala, měla téměř neposkvrněné záznamy – špatně zafungovala jedinkrát, když se nějaký namachrovaný asteroidový kapitán pokusil optimalizovat její kopii, a v důsledku toho zabil sebe i svoji posádku. Bez ohledu

na příznivou statistiku Kira ale návrat k povrchu vždycky nesnášela. Hluk a otřesy v ní vyvolávaly dojem, že se raketoplán co nevidět rozpadne, a nic ji nemohlo přesvědčit o opaku.

Ten pohled navíc nijak neprospíval její kocovině. Než odešla z Alanovy kabiny, spolkla prášek proti bolesti hlavy, ale ještě jí nezabral. Byla to jenom její vina. Měla mít rozum. A taky ho normálně měla, ale minulou noc jí úsudek zatemnily emoce.

Vypnula záběry kamer raketoplánu a soustředila se na dýchání.

Vezmeme se! Pořád jí to nepřipadalo skutečné. Celé ráno se pošetile usmívala a nedokázala přestat – bezpochyby vypadala jako idiot. Dotkla se hrudní kosti a prstem přejela po Alanově prstenu, zavěšeném pod leteckou kombinézou. Ostatním to ještě neřekli, a tak se rozhodla prozatím nosit prsten na řetízku kolem krku, ale hodlali to oznámit dnes večer. Kira se těšila na reakce všech ostatních, i když to pro ně nebude zase takovým překvapením.

Na palubě *Fidanzy* se nechají oddat kapitánkou Ravennovou a pak už bude Alan její. A ona jeho. A začnou pracovat na společné budoucnosti.

Manželství. Změna zaměstnání. Usazení na jediné planetě. Vlastní rodina. Pomoc při budování nové kolonie. Jak Alan říkal, bude to obrovská změna, ale Kira se na ni cítila připravená. Víc než to. V takový život vždycky doufala, ale s tím, jak léta běžela, jí připadal čím dál nepravděpodobnější.

Pomilovali se a zůstali ještě hodiny vzhůru – povídali si a povídali. Probírali nejlepší místa, kde by se mohli na Adrasteie usadit, harmonogram terraformovacího procesu i všechny aktivity, které se na tomto tělese i mimo něj daly podnikat. Alan podrobně popisoval, jaký typ kupolového domu by chtěl postavit: „… a musí mít horký bazének dost velký, abys mohla roztáhnout ruce a nedotýkat se okrajů – tam se budeme moct koupat pořádně, ne jako v těchhle titěrných sprškách, které tu musíme používat," a Kira poslouchala, dojatá jeho zaujetím. Sama na oplátku mluvila o tom, že by chtěla skleníky jako ty na Weylandu, a oba souhlasili, že ať se pustí do čehokoliv, půjde jim to líp spolu.

Kira litovala jen toho, že vypila příliš mnoho alkoholu a všechno po Alanově žádosti o ruku si vybavovala jako v mlze.

Prohledala překryvy a otevřela záznamy z minulé noci. Znovu viděla, jak před ní Alan klečí, a slyšela ho, jak řekl: „Já tebe taky," načež ji o minutku později sevřel v objetí. Když jí jako dítěti instalovali implantáty, rodiče jí nekoupili systém, který umožňoval nahrávání veškerých pocitů – ten její neuměl zaznamenávat hmatové, chuťové ani čichové vjemy –, protože to považovali za zbytečnou extravaganci. Kira si teď poprvé v životě přála, aby její rodiče nebyli tak prakticky založení. Chtěla cítit to, co cítila v noci, a chtěla to cítit po celý zbytek života.

Rozhodla se, že jakmile se vrátí na stanici Vyyborg, použije svou finanční odměnu na instalaci nezbytných aktualizací. Vzpomínky jako ty ze včerejška byly příliš drahocenné, než aby je ztratila, a v žádném případě nehodlala dopustit, aby se jí rozplynuly nějaké další.

Pokud šlo o její rodinu na Weylandu… Kiřin úsměv poněkud povadl. Nepotěší je, že bude žít tak daleko od domova, ale věděla, že to pochopí. Její rodiče se koneckonců sami zachovali podobně: před jejím narozením se vystěhovali ze Stewartova světa u Alpha Centauri. A otec vždycky vykládal o tom, že velkolepým úkolem lidstva je rozšířit se po hvězdách. Podporovali její rozhodnutí stát se xenobioložkou a Kira věděla, že podpoří i toto.

Vrátila se ke svým překryvům a otevřela si nejnovější video z Weylandu. Od chvíle, kdy před měsícem dorazilo, si ho pustila už dvakrát, ale zatoužila spatřit znovu svou rodinu a domov.

Objevili se její rodiče, přesně jak čekala, usazení u tátova počítače. Bylo časné ráno a dopadalo na ně světlo od oken obrácených západním směrem. Hory v dálce vypadaly jako rozeklaná čára natažená na obzoru, téměř zakrytá hradbou mraků.

„Kiro!" oslovil ji její otec. Vypadal stejně jako vždycky. Mamka měla nový účes a mírně se na ni usmívala. „Gratulujeme, že jsi vydržela do konce průzkumu. Jak si užíváš poslední dny na Adře? Našla jsi něco zajímavého v té jezerní oblasti, o které jsi nám vyprávěla?"

„Tady je zima," doplnila její mamka. „Ráno byla jinovatka."

Táta se usmál. „Geotermál naštěstí funguje."

„Zatím," dodala mamka.

„Zatím. Jinak tu není nic nového. Nedávno tu byli na večeři Hensenovi a říkali…“

Dveře pracovny se rozletěly a v záběru se objevila Išta v obvyklé noční košili a s šálkem čaje v ruce. „Dobré ráno, ségro!“

Kira se usmívala a poslouchala jejich vyprávění o rozvoji osady a jejich každodenních činnostech: o potížích s agboty, kteří se starali o úrodu, o pořadech, které sledovali, podrobnosti o poslední várce rostlin zaváděných do ekosystému planety. A tak dále.

Potom jí popřáli bezpečnou cestu a video skončilo. Před očima jí zůstal poslední zmrazený záběr – táta s rukou zvednutou k zamávání, mamka se zvláštně zkřiveným obličejem, protože zrovna dořekla „Mám tě ráda.“

„Já vás taky,“ zašeptala Kira a vzdychla. Kdy se jí naposledy podařilo zaletět k nim na návštěvu? Před dvěma lety? Před třemi? Nejmíň. Příliš dávno. Vzdálenost a doba nutná k jejímu překonání to nijak neusnadňovaly.

Stýskalo se jí po domově. To neznamenalo, že by byla spokojená, kdyby zůstala na Weylandu. Potřebovala nějaké vzrušení nad rámec normálních, všedních starostí. A to taky měla. Sedm let cestovala po odlehlých končinách vesmíru. Ale už měla plné zuby samoty a toho, jak ji překládají z jedné vesmírné lodě na druhou. Toužila po nové výzvě, která v sobě bude spojovat známé s neznámým a bezpečné s riskantním.

Tady na Adře s Alanem takovou kombinaci snad najde.

2.

V polovině sestupu se turbulence zmírnily a elektromagnetické rušení zmizelo spolu s plazmovým obalem. Komunikační linka s ústředím se otevřela a v horním rohu Kiřina zorného pole se objevily řádky žlutého textu.

Projela vzkazy, aby zjistila, co je nového. Lékař výpravy Fizel byl jako obvykle otravný, ale jinak se nedělo nic zajímavého.

Vyskočilo na ni nové okno:

<Jaký je let, miláčku? – Alan>

Kiru překvapilo, jakou vlnu něhy v ní jeho starostlivost vyvolala. Usmála se a subvokalizací mu odpověděla:

<Bez problémů. Co u tebe? – Kira>

<Jenom dokončujeme balení. Vzrušující. Chceš, abych ti vyklidil kabinu? – Alan>

Usmála se. *<Díky, ale postarám se o to, až se vrátím. – Kira>*

<OK… Poslyš, ráno jsme si nestihli pořádně promluvit a chtěl jsem si jenom ověřit, že pořád platí všechno ze včerejší noci… – Alan>

<Tím máš na mysli, jestli si tě pořád chci vzít a usadit se tady na Adře? – Kira> A pokračovala, než stačil odpovědět: *<Ano. Má odpověď je pořád ano. – Kira>*

<Prima. – Alan>

<A co ty? Pořád to platí i u tebe? – Kira> Když tu zprávu odesílala, mimoděk se jí trochu zrychlil dech.

Odpověděl bez váhání: *<To si piš. Jenom jsem se chtěl ujistit, že jsi v pořádku. – Alan>*

Cítila, jak se uklidňuje. *<Víc než v pořádku. A vážím si toho, že si o mě děláš starost. – Kira>*

<To já pořád, miláčku. Nebo bych měl říct… nastávající mladá paní? – Alan>

Kiře se z hrdla vydral potěšený zvuk, který ale vyzněl přidušeněji, než zamýšlela.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Neghar a podívala se na ni.

„V naprosté.“

Povídala si s Alanem, dokud se nezapnuly brzdicí motory a nepřipomněly jí, kde je.

<Musím končit. Budeme přistávat. Později se ozvu. – Kira>

<OK, dobře se bav. ;-) – Alan>

<Haha. – Kira>

Pak jí do ucha promluvil Geiger: „Přistání za deset… devět… osm… sedm…“

Mluvil klidným hlasem bez emocí, s náznakem kultivovaného magellanského přízvuku. Kira si ho v duchu překřtila na Heinleina.

Zněl, že by se jmenoval Heinlein, kdyby šlo o osobu z masa a kostí. S tělem.

Při přistávání prudce poklesli, až se jí zhoupl žaludek a rozbušilo se jí srdce. Raketoplán se zabořil do prachu a naklonil se o pár stupňů doleva.

„Moc se tu nezdržuj, jo?“ řekla Neghar a rozepnula si postroj. Vše na ní působilo úhledně a spolehlivě – od jemných rysů přes nažehlenou leteckou kombinézu až po řady tenkých copánků vytvářejících široký pás kolem hlavy. Ke klopě měla přišpendlený zlatý odznáček na památku kolegů pilotů, kteří zahynuli při výkonu povolání. „Yugo říkal, že připravuje čerstvou várku skořicových šišek jako speciální pochoutku před odletem. Jestli si nepospíšíme, zapráší se po nich, než se vrátíme.“

Kira si rozepnula vlastní postroj. „Nepotrvá to ani minutu.“

„To doufám, holka. Pro ty šišky bych zabíjela.“

Kira si nasadila přilbu a do nosu ji udeřil pach recyklovaného vzduchu. Atmosféra na Adrasteie byla dost hustá, aby se dala dýchat, ale nepřežili byste v ní. Nebyl v ní dostatek kyslíku. Zatím. A změna potrvá desítky let. Nedostatek kyslíku taky znamenal, že Adra neměla ozónovou vrstvu. Všichni, kdo se odvážili vyjít ven, se museli chránit před ultrafialovým světlem a dalšími typy záření, jinak hrozilo, že si uženou ty nejhorší spáleniny v životě.

Aspoň že je tu snesitelná teplota, pomyslela si Kira. Nebude ani muset zapínat vytápění kombinézy.

Vstoupila do úzké tlakové komory a zavřela za sebou vnitřní dveře. Zabouchly se s kovovým zaduněním.

„Zahájena výměna atmosféry. Vyčkejte, prosím,“ promluvil jí Geiger do ucha.

Kontrolka se rozzářila zeleně, Kira otočila kolem uprostřed vnějších dveří a zatlačila. Otevřely se s mlasknutím a zaševelením a tlakovou komoru zalila načervenalá záře zdejší oblohy.

Ostrov tvořila nevzhledná hromada kamenů a rezavé půdy a byl dost velký, aby Kira neviděla na protější stranu, jen nejbližší břeh. Za ním se táhla šedivá hladina vody jako tabule vytepaného olova. Vrcholky vln

zvýrazňovalo načervenalé světlo z bezmračného nebe. Jedovatý oceán s vysokým obsahem kadmia, rtuti a mědi.

Kira seskočila z tlakové komory a zavřela ji za sebou. Prostudovala si údaje z pohřešovaného dronu a zamračila se. Organická hmota, kterou zaznamenal, se nenacházela u vody, jak očekávala, ale na vrcholu širokého kopce několik set metrů na jih od ní.

Tak dobře. Opatrně vykročila přes popraskanou zem. Za chůze jí před očima projížděl text s informacemi o chemickém složení, teplotě, hustotě, pravděpodobném stáří a radioaktivitě různých částí krajiny. Skener v jejím opasku předával údaje jejím překryvům a zároveň je odesílal na raketoplán.

Kira si svědomitě prošla naměřené hodnoty, ale neviděla v nich nic nového. Při těch několika příležitostech, kdy usoudila, že odebere vzorek půdy, byly výsledky stejně nudné jako kdykoliv jindy: minerály, stopy organických a preorganických sloučenin a malé množství anaerobních bakterií.

Na vrcholu kopce našla rovnou skalní plochu s hlubokými rýhami od posledního zalednění. Podstatnou část skály pokrývala skvrna oranžových, lišejníky připomínajících bakterií. Kira je poznala na první pohled – *B. loomisii* –, ale trochu jich odebrala, aby potvrdila svůj odhad.

Z biologického hlediska nebylo na Adrasteie téměř nic zajímavého. Nejpozoruhodnějším objevem byl druh bakterie živící se metanem, který žil pod polární ledovou čepičkou a měl v buněčných stěnách poněkud neobvyklou lipidovou strukturu. Ale to bylo všechno. Samozřejmě sepíše přehled místního biomu, a pokud bude mít štěstí, otisknou ho v pár méně známých vědeckých časopisech, ale nebylo tu mnoho, čím by se mohla pochlubit.

V případě terraformování nicméně byla nepřítomnost rozvinutějších životních forem výhodou: těleso bez nich představovalo hroudu tvárné hlíny, vhodné k uhnětení podle požadavků společnosti a osadníků. Na rozdíl od Eidolonu – krásného, vražedného Eidolonu – nebudou muset neustále zápolit s původní flórou a faunou.

Zatímco Kira čekala, až její čiplab dokončí analýzu, vystoupala na hřeben kopce a rozhlédla se po hrubých skalách a kovovém oceánu.

Zamračeně si pomyslela, jak dlouho potrvá, než zdejší oceány oživí něčím víc než geneticky upravenými řasami a planktonem.

Tohle bude náš domov. Nebylo to povzbudivé pomyšlení. Ale ani deprimující. Weyland nebyl o mnoho pohostinnější a Kira si vzpomněla na zásadní změny k lepšímu, které na planetě viděla během svého dětství: kdysi mrtvý prach se proměnil v úrodnou půdu, po krajině se šířil zelený porost a po čase se mohli po omezenou dobu procházet venku bez doplňkového kyslíku. Kira byla optimistka. Adrasteia byla obyvatelnější než 99 procent planet v galaxii. Podle astronomických standardů se jednalo o téměř dokonalou obdobu Země, podobnější původní kolébce lidstva než planety s vysokou gravitací, jako je Šin-Zar, a ještě podobnější než Venuše s městy plujícími v oblacích.

Ať už jim Adrasteia předloží jakékoliv výzvy, Kira jim byla ochotná čelit, pokud to znamenalo, že bude s Alanem.

Vezmeme se! Kira se zazubila, zvedla ruce nad hlavu, roztáhla prsty a zahleděla se do nebe. Měla pocit, že snad pukne radostí. Ještě nikdy se necítila tak dobře.

Tehdy uslyšela pronikavé pípnutí.

3.

Čiplab dokončil analýzu a Kira si přečetla výsledky. Bakterie byla *B. loomisii*, jak si myslela.

Vzdychla a vypnula čiplab. Mendoza měl pravdu – bylo jejich povinností zkontrolovat, o jaký porost se jedná –, ale i tak šlo o zbytečnou ztrátu času.

To je fuk. Zpátky na základnu a k Alanovi a pak můžou odstartovat na *Fidanzu*.

Obrátila se k odchodu, ale ještě se ze zvědavosti podívala k místu, kde se zřítil jejich dron. Neghar během sestupu našla a označila místo dopadu.

Tamhle. Kilometr a půl od břehu, poblíž středu ostrova, uviděla na zemi žlutou krabičku hned vedle…

„Hm."

Ze země trčela formace rozeklaných kamenů připomínajících pilíře, nakloněných pod ostrým úhlem ke straně. Na žádném z míst, které Kira na Adře navštívila – a bylo jich mnoho –, se nesetkala s ničím podobným.

„Petro: vybrán vizuální cíl. Proveď analýzu."

Její systém zareagoval na pokyn. Obrys skalní formace v zorném poli se zvýraznil a vedle se začal odvíjet dlouhý seznam prvků. Kira povytáhla obočí. Nebyla geolog jako Alan, ale věděla dost, aby si uvědomovala, jak nezvyklé je najít tolik prvků pohromadě.

„Zapni termály," dala pokyn. Zorné pole potemnělo a svět kolem ní se změnil v impresionistickou malbu modrých, černých a – tam, kde země vstřebávala teplo slunce – tlumeně červených odstínů. Jak očekávala, formace dokonale odpovídala teplotě okolí.

Poslala data Alanovi.

<Hele, koukni se na tohle. – Kira>

O necelou minutu později přišla odpověď: *<No tohle! Víš jistě, že ti fungujou přístroje? – Alan>*

<Docela jistě. Co to podle tebe je? – Kira>

<Nemám zdání. Možná lávová extruze… Můžeš to oskenovat? Případně odebrat pár vzorků? Prach, kameny, cokoliv se ti podaří. – Alan>

<Jestli vážně chceš. Je to ale kus cesty. – Kira>

<Vynahradím ti to. – Alan>

<Hmm. To zní dobře. – Kira>

<Tak vidíš… – Alan>

Kira se ušklíbla, vypnula infračervený režim a vykročila z kopce. „Neghar, slyšíš mě?"

Ozvalo se zapraskání statické elektřiny a pak: „Co se děje?"

„Ještě mi to potrvá zhruba půl hodiny. Promiň."

„Sakra! Ty šišky nevydrží delší dobu než –"

„Já vím. Musím tu něco prozkoumat pro Alana."

„A co?"

„Nějaké kameny dál od břehu."

„A kvůli tomu se vzdáš skořicových šišek od Yuga?"

„Promiň, víš, jak to chodí. Kromě toho jsem ještě nic podobného neviděla."

Chvíli bylo ticho. „No dobře. Ale hoď sebou, jasný?"

„Rozumím a už sebou házím," odpověděla Kira a se smíchem přidala do kroku.

Tam, kde jí to nerovná zem dovolovala, klusala a o deset minut později dorazila k nakloněnému útvaru. Byl větší, než si původně uvědomovala.

Nejvyšší bod se jí tyčil plných sedm metrů nad hlavou a základna měla průměr přes dvacet metrů – víc než délka celého suborbitálního raketoplánu. Rozbitý shluk pilířů, černých a s drobnými ploškami, jí připomínal čedič, ale jejich povrch se olejovitě leskl jako uhlí či grafit.

Na vzhledu těch kamenů Kiru něco zaráželo. Byly příliš tmavé, strohé a měly příliš ostré hrany – příliš se lišily od okolí. Vypadaly jako rozvalina nějaké věže uprostřed žulové pustiny. A ačkoliv Kira věděla, že to je jen její představivost, formace vyzařovala tísnivou atmosféru, jako kdyby se od ní šířilo nepatrné chvění, právě tak dost silné, aby člověka znepokojovalo. Kira si byla jistá, že kdyby byla kočka, zježily by se jí chlupy.

Zamračila se a poškrábala se na předloktí.

Rozhodně to nevypadalo, že by tu došlo k nějaké sopečné erupci. Tak tedy pád meteoritu? Ani to nedávalo smysl – chyběly stopy vysokého žáru i kráter.

S namířeným skenerem útvar obešla. Za ním uviděla zbytky dronu: dlouhý pás rozbitých a roztavených součástek poházených po zemi.

To musel být pořádný zásah bleskem, pomyslela si. Dron taky musel letět hodně rychle, aby se takhle roztříštil.

Neklidně se ošila. Ať už to bylo cokoliv, rozhodla se, že nechá řešení téhle záhady na Alanovi. Aspoň bude mít nějakou náplň při letu odtud.

Nabrala vzorek půdy a prohledala okolí, dokud nenašla malý úlomek černého kamene. Zvedla ho ke slunci. Měl zřetelně krystalickou strukturu: vzor rybích šupin, který jí připomínal spletené uhlíkové vlákno. *Impaktové krystaly?* Ať to bylo cokoliv, vypadalo to nezvykle.

Uložila úlomek do sáčku na vzorky a naposledy zvedla oči k formaci.

Její pozornost zaujal stříbřitý záblesk několik metrů nad zemí.

Zastavila se a zadívala se na dané místo pozorněji.

Puklina na jednom sloupu odhalovala klikatou bílou žílu. Kira zkusila použít překryvy, ale žíla byla příliš hluboko v puklině, než aby ji přístroje dokázaly analyzovat. Skener jí mohl s jistotou sdělit jedině to, že žíla není radioaktivní.

Zapraskal jí komunikátor a ozvala se Neghar. „Jak jsi na tom, Kiro?“

„Pomalu končím.“

„Dobře. Pospěš si, jo?“

„Jo, jasně,“ zahučela Kira sama pro sebe.

Znovu se podívala na prasklinu – přemýšlela, jestli stojí za to, aby se tam pokusila vyšplhat a prozkoumat ji. Už se málem spojila s Alanem, aby se ho zeptala, ale pak se rozhodla, že ho nebude obtěžovat. Věděla, že jestli nezjistí, co je to za žílu, bude mu to vrtat hlavou, dokud se – jak doufala – nevrátí na Adru a on nebude mít šanci prozkoumat ji osobně.

To mu Kira nemohla udělat. Mnohokrát ho viděla, jak ponocuje a luští rozmazané záběry z dronu.

Kromě toho nebude tak těžké se k té puklině dostat. Když začne tady a přeleze tamhle, pak možná… Kira se usmála. Měla ráda výzvy. Její kombinéza neměla nainstalované gekoní polštářky, ale u takhle snadného výstupu by to nemělo vadit.

Přistoupila k nakloněnému sloupu, který končil jen metr nad její hlavou, zhluboka se nadechla, pokrčila kolena a skočila.

Do prstů se jí zaryla ostrá hrana kamene. Přehodila nohu přes vrchol sloupu a s heknutím se vytáhla nahoru.

Zůstávala na všech čtyřech a držela se nerovného kamene. Čekala, až se jí trochu zklidní tep. Pak se opatrně zvedla na nohy.

Dál to bylo poměrně jednoduché. Přeskočila na další nakloněný sloup, který jí umožnil vylézt na další, jako kdyby stoupala po obřím schodišti, byť letitém a dosluhujícím.

Poslední metr byl náročnější – Kira musela zasunout prsty do škvíry mezi dvěma sloupy a zhoupnout se od jedné opory pro nohy k druhé. Pod puklinou, k níž se snažila dostat, naštěstí byla široká římsa – dost široká, aby se na ní dalo stát a pohybovat se.

Kira zaklepala rukama, aby si prokrvila prsty, a přistoupila k prasklině. Byla zvědavá, co v ní najde.

Zblízka vypadala zářící bílá žíla kovově a kujně, jako kdyby šlo o čisté stříbro. Jenže stříbro to být nemohlo, protože nebylo vůbec zašlé.

Zkusila žílu analyzovat svými přístroji.

Terbium?

Kira ten název sotva znala. *Jeden z kovů ve skupině platiny*, pomyslela si. Neobtěžovala se tím, aby o něm vyhledávala informace na překryvech, ale věděla, že je zvláštní, aby se vyskytoval v ryzí formě.

Předklonila se a nahlédla hlouběji do pukliny. Pokoušela se namířit skener pod lepším úhlem…

Břink! Ten zvuk byl hlasitý jako výstřel. Kira sebou překvapeně trhla, vzápětí jí podjela noha a ona cítila, jak ztrácí pevnou půdu pod nohama. Celá římsa povolila.

Kira padala…

Představila si, jak její polámané tělo leží na zemi.

Vyjekla a zvedla ruce, aby se pokusila chytit sloupu před sebou, ale minula ho a…

… spolkla ji temnota. Uši jí vyplnilo dunění. Hlavou se udeřila o kameny a zorné pole jí pročísl blesk. Rukama i nohama jí projížděla bolest od nárazů.

Připadalo jí, že utrpení trvá řadu minut.

Chvíli měla pocit, že se ocitla ve stavu beztíže…

… a o vteřinu později dopadla na tvrdou, hrbolatou zem.

4.

Kira zůstávala omráčeně ležet na místě.

Dopad jí vyrazil dech. Zkusila si naplnit plíce vzduchem, ale její svaly nereagovaly. Chvíli měla pocit, že se dusí, než se jí uvolnila bránice a vnikl do ní životodárný vzduch.

Horečně se nadechla, se zoufalou touhou po kyslíku.

Po prvních několika nádechách se přiměla zklidnit. Nemělo smysl hyperventilovat. Jen by si tím všechno ztížila.

Před sebou viděla jen skálu a stíny.

Zkontrolovala údaje z přístrojů: kombinéza zůstávala nepoškozená, nikde žádné trhliny. Zvýšený tep a krevní tlak, hladina kyslíku vyšší, ale v normě, kortisol výrazně zvýšený (jak očekávala). Ke své úlevě neměla žádné zlomené kosti, ačkoliv pravé předloktí ji bolelo, jako kdyby do něj schytala úder kladivem, a věděla, že potrvá dny, než se jí zahojí různé podlitiny.

Zahýbala prsty na rukách i na nohách, jen aby se ujistila, že to dokáže.

Jazykem si zadala dvě dávky tekutého Norodonu. Vysála analgetikum z výživové trubice a rychle ho spolkla, aniž by si všímala jeho odporně sladké chuti. Potrvá několik minut, než zabere plně, ale už teď cítila, jak bolest ustupuje.

Ležela na hromadě sutě. Do zad se jí s nepříjemnou naléhavostí zarývaly hrany kamenů. S úšklebkem se skulila z hromady a zvedla se na všechny čtyři.

Země tu byla překvapivě plochá. Plochá a pokrytá silnou vrstvou prachu.

Bolelo to, ale Kira se vyhrabala na nohy. Zatočila se jí hlava, takže se musela opřít rukama o stehna, dokud závrať neodezněla. Pak se otočila a rozhlédla se kolem sebe.

Otvorem, kterým propadla, se sem linul kužel záře, který zde představoval jediný zdroj světla. I tak ale viděla, že se ocitla v kruhové jeskyni zhruba o průměru deseti metrů…

Ne, to nebyla jeskyně.

Chvíli nedokázala pochopit, co vidí, tak ohromující to bylo poznání. Země tu byla plochá. Stěny hladké. Strop připomínal kupoli. A uprostřed toho prostoru stál… krápník? Stalagmit, který byl vysoký do pasu a směrem nahoru se rozšiřoval.

Horečně přemýšlela, jak mohl takový prostor vzniknout. Vyhloubil ho vodní vír? Nebo vzdušný vír? Pak by ale všude byly rýhy a drážky… Mohla to být lávová bublina? Tahle hornina nebyla sopečného původu.

Vtom jí to došlo. Skutečnost byla tak nepravděpodobná, že si ji dosud vůbec nepřipouštěla, ačkoliv přímo bila do očí.

Nebyla to jeskyně, ale místnost.

„Thule," zašeptala. Nebyla nábožensky založená, ale v tu chvíli jí oslovit boha připadalo jako jediná vhodná reakce.

Mimozemšťani. *Inteligentní* mimozemšťani. Zaplavil ji strach a vzrušení. Polilo ji horko, po celém těle jí vyrazil pot a krev se jí rozbušila v uších.

Zatím byl nalezen jediný artefakt mimozemšťanů: Velký maják na Talosu VII. Tehdy byly Kiře čtyři roky, ale pořád si vzpomínala na okamžik, kdy tento objev vešel ve známost. Ulice Highstonu zmrtvěly, protože všichni zírali na svoje překryvy a snažili se strávit novinu, že lidé nejsou jedinou inteligentní rasou, která se v galaxii vyvinula. Příběh doktora Crichtona, xenobiologa a jediného přeživšího z první expedice k Majáku, byl jednou z prvních a největších inspirací k tomu, aby se Kira stala xenobioložkou. Ve chvílích, kdy si povolovala snít, si představovala, jak objevuje něco stejně významného, ale pravděpodobnost, že se to skutečně stane, jí připadala prakticky nulová.

Přiměla se dýchat. Musela si uchovat čistou hlavu.

Nikdo nevěděl, co se stalo s tvůrci Majáku; dávno vymřeli nebo zmizeli a nepodařilo se nalézt nic, co by vrhlo světlo na jejich podstatu, původ nebo záměry. *Vyrobili i tohle?*

Místnost v každém případě představovala nález historického významu. To, že do ní spadla, bylo patrně tou nejdůležitější věcí, jakou kdy udělala. Objev se stane hlavní zprávou po celém osídleném vesmíru. Čekají ji rozhovory, žádosti o účast v pořadech; všichni o tom budou mluvit. A těch článků, co o tom bude moct napsat… Řada lidí si vystavěla profesionální dráhu na mnohem, mnohem menších objevech.

Rodiče na ni budou hrdí. Obzvlášť táta – další důkaz o existenci inteligentních mimozemšťanů ho potěší víc než cokoliv jiného.

Ale jedno po druhém. Nejdřív musí zajistit, aby svůj zážitek vůbec přežila. Ta místnost klidně mohla být automatickou popravčí komorou. Kira v obavách znovu zkontrolovala údaje. Pořád žádné narušení kombinézy. Dobře. Nemusela se bát kontaminace cizorodými organismy.

Zapnula vysílačku. „Neghar, slyšíš mě?"

Ticho.

Kira to zkusila znovu, ale její systém se nedokázal spojit s raketoplánem. Odhadovala, že má nad sebou příliš silnou vrstvu hornin. Nedělala si starosti – Geiger jistě upozornil Neghar, že se něco děje, jakmile ztratil spojení s její kombinézou. Nemělo by trvat dlouho, než dorazí pomoc.

Však ji taky potřebovala. Bez gekoních polštářků odtud rozhodně nevyleze sama. Stěny dosahovaly výšky přes čtyři metry a nebyly na nich žádné úchyty. Otvorem nad hlavou viděla výsek bledého, vzdáleného nebe. Nedokázala určit, jak hluboko se zřítila, ale zřejmě dost na to, aby byla pod zemí.

Ještě že nepadala kolmo dolů. To by už patrně byla po smrti.

Dál si prohlížela místnost, aniž by se pohnula ze svého místa. Neviděla žádné zjevné vchody nebo východy. Piedestal, který původně považovala za krápník, měl nahoře mělkou, miskovitou prohlubeň, ve které se nahromadil nános prachu zakrývající vlastní barvu kamene.

Když si její oči přivykly na tmu, všimla si dlouhých modročerných čar vyrytých do stěn a stropu. Linky zatáčely v ostrých úhlech a vytvářely vzory připomínající primitivní desky s tištěnými spoji.

Umění? Jazyk? Něco technického? Někdy bylo těžké to určit. Je tohle místo hrobka? Mimozemšťani ale samozřejmě nemuseli svoje mrtvé vůbec pohřbívat. Odpověď se nedala nijak zjistit.

„Zapnout termály," zašeptala Kira.

Zorné pole se změnilo. Objevila se rozmazanější verze místnosti s teplejším úsekem země, kam dopadalo sluneční světlo. Žádné lasery, žádné umělé tepelné zdroje jakéhokoliv druhu.

„Vypnout termály."

Místnost mohla být vybavena pasivními čidly, ale pokud tomu tak bylo, její přítomnost nevyvolala znatelnou reakci. Přesto musela předpokládat, že je pod dohledem.

Něco ji napadlo. Vypnula skener u opasku. Mimozemšťan by klidně mohl považovat signály přístroje za výhrůžné.

Prošla poslední naměřené údaje: radioaktivita tu byla oproti normálu zvýšená – kvůli nahromaděnému radonu – a stěny, strop i podlaha

obsahovaly stejnou směs minerálů a prvků, jaké zaznamenala už na povrchu.

Znovu se podívala na viditelný kousek oblohy. Neghar nezabere cesta sem dlouho. V raketoplánu pouhých pár minut – které by měla Kira využít k průzkumu nejvýznamnějšího objevu svého života. Protože jakmile ji odtud vytáhnou, věděla, že už ji zpátky nepustí. Podle zákona musela být každá stopa mimozemské inteligence ohlášena příslušným úřadům Svazu spojených světů. Ostrov se dostane do karantény (a nejspíš i značná část kontinentu) a úřady sem pošlou vlastní týmy odborníků.

To neznamenalo, že se chystala porušit správný postup. Bez ohledu na to, jak moc se tu chtěla projít a prohlédnout si všechno zblízka, uvědomovala si, že má morální povinnost nenarušit místnost víc, než už ji narušila. Zachovat její současný stav bylo důležitější než jakékoliv osobní ambice.

Navzdory nutkání tak zůstala stát na místě. Kdyby se mohla jenom dotknout těch stěn…

Znovu se podívala na piedestal a všimla si, že jí dosahuje do pasu. Znamenalo to, že mimozemšťani byli zhruba stejně velcí jako lidé?

Přenesla váhu z jedné nohy na druhou. Necítila se dobře. Podlitiny na nohách ji navzdory Norodonu bolely jako čert. Zachvěla se a zapnula vyhřívání kombinézy. Nebylo to nízkou teplotou v místnosti, ale ruce i nohy jí chladly s tím, jak odezníval nával adrenalinu.

Její pozornost zaujalo nakupení linek, ne větší než její dlaň. Na rozdíl od zbytku oblých stěn tyhle linky…

Prask!

Kira se ohlédla za zvukem právě včas, aby viděla, jak se k ní z otvoru ve stropě řítí kámen o velikosti melounu.

Vyjekla a nemotorně skočila kupředu, ale škobrtla a tvrdě padla na břicho.

Kámen dopadl na zem za ní a v místě nárazu se zvedl oblak prachu.

Vteřinu trvalo, než Kira popadla dech. Znovu se jí rozbušilo srdce. Očekávala, že se každou chvíli rozezní alarm a zapne se nějaké nechutně účinné zařízení, aby se jí zbavilo.

Nic dalšího se však nestalo. Nerozkvílely se žádné sirény. Nerozblikala se žádná světla. Neotevřely se pod ní žádné padací dveře. Neproděravěly ji žádné lasery.

Bez ohledu na bolest se znovu vyhrabala na nohy. Pod botami měla vrstvu měkkého prachu, která tlumila hluk, takže slyšela jen vlastní zrychlené oddechování.

Piedestal měla přímo před sebou.

K čertu s tím, pomyslela si. Měla být opatrnější. Její instruktoři ve škole by ji seřvali za to, že upadla, byť omylem.

Podívala se na piedestal. Prohlubeň na jeho vrcholu jí připomínala nádržku na vodu. Pod nahromaděným prachem byly další linky, vyryté do povrchu důlku. A když se podívala zblízka, zdálo se jí, že se z nich line slabá modrá záře, měkká a rozptylovaná částečkami prachu, které připomínaly pylová zrna.

Její zvědavost vzrostla. *Bioluminiscence?* Nebo záři napájel nějaký umělý zdroj?

Zvenku slyšela sílící řev motorů raketoplánu. Nezbývalo jí moc času. Ne víc než minuta nebo dvě.

Kousla se do rtu. Kéž by viděla z toho důlku víc. Věděla, že se chystá udělat něco špatného, ale nemohla si pomoct. Potřebovala se o tomhle úžasném artefaktu dozvědět aspoň něco.

Nebyla natolik hloupá, aby se prachu dotkla. To byl takový druh začátečnické chyby, který vede k tomu, že vás něco sežere, infikuje nebo že se rozpustíte v kyselině. Místo toho vytáhla zpoza opasku nádržku stlačeného vzduchu a jemně jím odfoukla prach z okraje prohlubně.

Prach odletěl v několika zvířených sloupcích a objevily se další linky. Opravdu zářily, zvláštním odstínem, který jí připomínal elektrické výboje.

Kira se znovu otřásla, ale ne chladem. Cítila, že vstupuje na zapovězené území.

Tak dost. Už pokoušela osud víc, než bylo moudré. Nastal čas na strategický ústup.

Otočila se, aby poodešla.

Nohou jí proběhl záchvěv, ale pravé chodidlo zůstalo přilepené k zemi. Kira překvapeně vyjekla a padla na koleno. Při tom jí ve znehybněném kotníku praskla Achillova šlacha a Kira zavyla bolestí.

Rychle zamrkala, aby se zbavila slz z očí, a podívala se dolů na svou nohu.

Prach.

Pokrývala ji vrstva černého prachu. Pohyboval se a přeléval. Stékal z piedestalu dolů na její nohu. Kira přihlížela, jak jí stoupá po noze a postupně zakrývá obrysy jejích svalů.

Zaječela a pokusila se nohu osvobodit, ale prach ji držel pevně jako magnetický zámek. Strhla si opasek, přehnula ho a začala s ním pleskat do beztvaré hmoty. Údery nesmetly jediné zrnko.

„Neghar!“ vykřikla. „Pomoc!“

Přes dunivý tep srdce neslyšela nic jiného. Napjala pásek mezi rukama a pokusila se ho použít jako škrabku. Hrana pásku zanechala v prachu mělký otisk, ale jinak ničeho nedosáhla.

Částečky už jí dospěly ke kyčlím. Vnímala, jak se jí stahují kolem nohy jako série těsných, neustále se přesouvajících provázků.

Kiře se do toho nechtělo, ale neměla jinou možnost. Pravou rukou se pokusila prach chytit a odtrhnout ho od sebe.

Prsty se jí zanořily do částeček stejně snadno jako do pěny. Neměla se čeho chytit, a když ruku odtáhla, prach jí přilnul k prstům a táhl se za nimi jako provazovité úponky.

„Ááá!“ Otřela si ruku o zem, ale marně.

Vzedmul se v ní strach. Cítila, jak ji něco šimrá na zápěstí, a pochopila, že prach pronikl švy v jejích rukavicích.

„Stav nouze! Neprodyšně uzavřít všechny spoje.“ Skoro nedokázala promluvit. Vyschlo jí v ústech a měla pocit, že jí jazyk narostl na dvojnásobek normálních rozměrů.

Kombinéza okamžitě zareagovala – sevřela se kolem všech jejích kloubů i krku a neprodyšně oddělila její kůži od okolí. Na zastavení prachu to však nestačilo. Kira cítila, jak studené šimrání stoupá k jejímu lokti a výš.

„S.O.S.! S.O.S.!“ vykřikla. „S.O.S.! Neghar! Geigere! S.O.S.! Slyší mě někdo? Pomoc!“

Z vnější strany kombinézy jí prach vystoupal přes průzor přilby a Kira se ponořila do tmy. Uvnitř se jí jednotlivé pramínky přelily přes rameno a pokračovaly na krk a prsa.

Kiry se zmocnila panika. Hrůza a děs. Vší silou trhla nohou. V kotníku něco prasklo, ale chodidlo zůstávalo ukotvené k podlaze.

S vřískotem hrabala rukama po průzoru, aby ho očistila.

Prach jí zaléval tvář a mířil k přední straně jejího obličeje. Znovu zaječela, ale pak pevně zavřela ústa a zadržela dech.

Měla dojem, že se jí snad rozskočí srdce.

Neghar!

Prach jí pokryl oči jako nohy tisíce maličkých tvorečků. Vzápětí i ústa. A jeho suchý, šimravý dotyk v nosních dírkách nebyl o nic méně příšerný, než očekávala.

… hloupá… neměla jsem… Alane!

Kira před sebou uviděla jeho obličej a kromě strachu ji zaplavil i drtivý pocit nespravedlnosti. Takhle to nemělo skončit! Pak se tlak v jejím hrdle zvýšil k nesnesení. Kira otevřela ústa, aby zaječela, a proud prachu vtrhl i do jejího nitra.

Všechno zčernalo.

3. KAPITOLA

* * * * * * *

POLEHČUJÍCÍ OKOLNOSTI

1.

Na začátku tmou problesklo vědomí, že něco vnímá.

Potom vjem tlaku, měkkého a uklidňujícího.

Ještě později zvuky: slabý cvrkot, který se pořád opakoval, a vzdálený hukot recyklovaného vzduchu.

Nakonec se z černoty vynořilo vědomí sebe sama. Jednalo se o pomalý proces – tma byla těžká a hustá jako vrstva bahna, které tlumilo její myšlenky, zpomalovalo je a pohřbívalo je ve svých hlubinách. Přirozený vztlak vědomí nicméně převážil a vynesl ji k bdělosti.

2.

Kira otevřela oči.

Ležela na vyšetřovacím stole v ošetřovně. Nad sebou viděla strop základny se dvěma zářivkovými páskami, které vydávaly tvrdou modrobílou záři. Vzduch tu byl chladný, suchý a voněl známými rozpouštědly.

Já žiju.

Proč ji to tak překvapilo? A jak skončila na ošetřovně? Neměli odlétat na *Fidanzu*?

Polkla a z odporné pachutě hibernačních tekutin se jí zvedl žaludek.

Tu chuť poznala. *Hibernace?* Ona byla v zatraceném hibernátoru? Proč? A jak dlouho?

Co se sakra stalo?!

V panice se jí rozbušilo srdce. Kira se prudce posadila a zaryla prsty do přikrývky, která přes ni byla přehozená. Měla na sobě tenkou nemocniční košilku, svázanou na bocích.

Stěny se rozhoupaly pohibernační závratí. Naklonila se a spadla ze stolu na bílou podlahu. Zkroutila se křečí, jak se ze sebe její tělo snažilo vypudit jed. Nevyšlo z ní nic kromě provazců slin a žluči.

„Kiro!"

Cítila, jak ji otáčejí něčí ruce, a vzápětí se nad ní objevil Alan. Něžně ji objal. „Kiro," zopakoval s ustaraným výrazem. „Ššš. To je dobré. Jsem u tebe. Všechno je v pořádku."

Vypadal skoro tak špatně, jako se Kira cítila. Měl propadlé tváře a kolem očí vrásky, na jaké si z rána nevzpomínala. *Z rána?* „Jak dlouho?" zachraptěla.

Alan sebou trhl. „Skoro čtyři týdny."

„Ne." Polila ji hrůza. „Čtyři týdny?" Nevěřícně zkontrolovala údaje překryvů: 1402 GSČ, pondělí, 16. srpna 2257.

Ohromeně si to datum přečetla ještě dvakrát. Alan měl pravdu. Poslední den, na který si vzpomínala, den, kdy měli odletět z Adry, byl dvacátý první červenec. Čtyři týdny!

Zmateně zapátrala pohledem v Alanově obličeji. „Proč?"

Pohladil ji po vlasech. „Co si pamatuješ?"

Kira zalovila v paměti. „Já…" Mendoza ji poslal zkontrolovat místo, kam spadl ten dron, a pak… a pak… pád, bolest, zářící linky a temnota, temnota všude kolem.

„Ááá!" Ucukla a s bušícím srdcem si sevřela krk. Měla pocit, jako kdyby jí něco zablokovalo průdušnici a dusila se.

„Klid," řekl Alan a položil jí dlaň na rameno. „Klid. Už jsi v bezpečí. Dýchej."

Uběhlo několik trýznivých vteřin, než se jí hrdlo konečně uvolnilo a Kira zalapala po dechu. Potřebovala kyslík. Zachvěla se, vrhla se k Ala-

novi a objala ho, jak nejpevněji dokázala. Nikdy neměla sklony k návalům paniky, ani během závěrečných zkoušek na IPD, ale pocit, že se dusí, byl tak skutečný…

„Je to moje chyba," řekl jí Alan do vlasů. „Neměl jsem tě žádat, abys zkoumala ty kameny. Je mi to moc líto, miláčku."

„Ne, neomlouvej se," odpověděla a odtáhla se natolik, aby mu viděla do obličeje. „Někdo to musel udělat. Kromě toho jsem našla artefakt mimozemšťanů. To je přece úžasné, nebo ne?"

„To je," připustil se zdráhavým úsměvem.

„Vidíš? A co se…"

Z chodby k nim dolehly kroky a do ošetřovny vstoupil Fizel. Byl štíhlý, měl tmavou pleť a vlasy nosil ostříhané nakrátko. Zdálo se, že mu snad ani nedorůstají. Dnes měl na sobě lékařský plášť s vyhrnutými rukávy, jako kdyby právě někoho vyšetřoval.

Když uviděl Kiru, vyklonil se zpátky do chodby a zavolal: „Je vzhůru!" Pak pomalu prošel kolem tří lůžek vyrovnaných u stěny, zvedl z pultu čiplab, přidřepl si ke Kiře a vzal ji za zápěstí. „Otevři pusu. Udělej á."

„Á."

Rázně přikývl. „Budeš v pořádku. Hlavně hodně pij. Po hibernaci se potřebuješ zavodnit."

„Nebyla jsem v hibernátoru poprvé," odsekla Kira a Alan jí pomohl zpátky na vyšetřovací stůl.

Fizel se ušklíbl. „Jenom dělám svoji práci, Navárezová."

„M-hm." Kira se poškrábala na předloktí. Nerada to přiznávala, ale lékař měl pravdu. Byla dehydrovaná a suchá kůže ji svědila.

„Tumáš." Alan jí podal sáček s vodou.

Zatímco pila, na ošetřovnu přiběhli Marie-Élise, Jenan a Seppo.

„Kiro!"

„Tak ses probrala!"

„Vítej zpátky, ospalče!"

Za nimi se objevila Ivanovová s rukama zkříženýma na hrudi a vážným výrazem. „Bylo načase, Navárezová!"

Potom se k nim připojili i Yugo, Neghar a Mendoza, takže na ošetřov-

ně byl celý průzkumný tým. Museli se tu tak mačkat, až Kira vnímala horko z jejich těl i závany jejich dechu. Byla to vítaná ochranná hradba života.

Kira se přesto, navzdory blízkosti přátel, cítila zvláštně a nervózně, jako kdyby se celý vesmír vymkl z kloubů – jako kdyby se dívala přes pokřivené zrcadlo. Zčásti to bylo těmi týdny, o něž přišla. Zčásti, jak odhadovala, léky, kterými ji Fizel napumpoval. A zčásti tím, že když nahlédla do hloubi své mysli, pořád vnímala, jak tam cosi číhá… cosi hrozivého, dusivého a škrtícího, jako kdyby se jí k nosu a ústům tiskla vlhká hlína…

Zaryla si nehty pravé ruky do levého předloktí a ostře se nadechla, až se jí rozšířily nosní dírky. Zdálo se, že si toho všiml jen Alan; ustaraně se na ni podíval a sevřel ji kolem pasu ještě pevněji.

Potřásla hlavou, aby si pročistila myšlenky, rozhlédla se po nich a zeptala se: „Takže kdo mi poví, co se tu dělo?“

„Nejdřív podej hlášení ty a pak tě uvedeme do obrazu,“ zabručel Mendoza.

Kiře chvilku trvalo, než si uvědomila, že ji ostatní nepřišli jen přivítat. Sálaly z nich obavy, a když se jim pozorně podívala do obličejů, viděla stejné známky stresu jako u Alana. Ať se poslední čtyři týdny zabývali čímkoliv, nebylo to snadné.

„Ehm, půjde to do záznamu, šéfe?“ zeptala se.

Mendozův obličej si zachovával strohý, nečitelný výraz. „Do záznamu, Navárezová, a neuvidí ho jenom společnost.“

Sakra. Polkla. U kořene jazyka pořád cítila chuť hibernačních tekutin. „Nemohli bychom počkat hodinku nebo dvě? Jsem dost mimo.“

„Nemohli, Navárezová.“ Mendoza zaváhal a pak dodal: „Je lepší, když si promluvíš s námi než…“

„S někým jiným,“ doplnila Ivanovová.

„Přesně tak.“

Kiřin zmatek se prohloubil. I její obavy. Podívala se na Alana, ten na ni kývl a konejšivě ji stiskl. *Dobře.* Když si i on myslí, že je to správné, bude mu věřit.

Nadechla se. „Poslední, na co si vzpomínám, je, jak jsem se vydala prozkoumat tu organickou hmotu, kterou zaznamenal dron, než se zřítil. Pilotovala Neghar Esfahaniová. Přistály jsme na ostrově číslo…“

Netrvalo dlouho, než Kira shrnula vše, co následovalo. Svoje vyprávění zakončila pádem do té zvláštní skalní formace a do místnosti hluboko pod ní. Snažila se ji co nejlíp popsat, ale v její paměti byly tak velké mezery, že se stala nepoužitelnou. (Opravdu ty linky na piedestalu zářily, nebo se jí to jenom zdálo?)

„A to je všechno, co jsi viděla?“ zeptal se Mendoza.

Kira se poškrábala na ruce. „To je všechno, na co si vzpomínám. Myslím, že jsem se snažila vstát, a pak…“ Zavrtěla hlavou. „Pak už je jenom prázdno.“

Velitel výpravy se zamračil a zastrčil si ruce do kapes kombinézy.

Alan ji políbil na spánek. „Je mi líto, že jsi tím musela projít.“

„Dotkla ses něčeho?“ zeptal se Mendoza.

Kira se zamyslela. „Jenom v místě dopadu.“

„Víš to jistě? Když tě Neghar vytáhla, v prachu na tom piedestalu uprostřed místnosti i kolem něj byly stopy.“

„Jak jsem říkala, poslední, co si pamatuju, je, jak jsem se snažila vstát.“ Naklonila hlavu ke straně. „Proč se nepodíváte na záznam z kombinézy?“

Mendoza se k jejímu údivu ušklíbl. „Pád poškodil čidla. Dálková měření jsou k ničemu. Ani tvoje implantáty moc nepomohly. Přestaly nahrávat čtyřicet tři vteřin po tvém pádu do té místnosti. Fizel tvrdí, že to u traumatických zranění hlavy není nijak neobvyklé.“

„Já mám poškozené implantáty?“ zeptala se Kira ustaraně. Její překryvy jí připadaly normální.

„Tvoje implantáty jsou plně funkční,“ odpověděl Fizel a odhrnul ret. „Což se nedá říct o zbytku tvého těla.“

Kira ztuhla. Nechtěla mu dát najevo, jak ji tou poznámkou vyděsil. „Jak vážně jsem byla zraněna?“

Alan se nadechl k odpovědi, ale lékař ho předběhl. „Vlasové fraktury dvou žeber, potlučená chrupavka v pravém lokti spolu s nataženou šlachou. Zlomený kotník, přetržená Achillova šlacha, četné modřiny a tržné rány a středně těžký až těžký otřes mozku doprovázený otokem.“ Fizel vypočí-

tával jednotlivá zranění na prstech. „Většinu škod jsem opravil a zbytek se zahojí za pár týdnů. Do té doby tě můžou některé pohyby bolet."

Po těch slovech se Kira málem rozesmála. Smích byl někdy jedinou rozumnou reakcí.

„Vážně jsem si o tebe dělal starosti," řekl Alan.

„To my všichni," dodala Marie-Élise.

„Jo," hlesla Kira a sevřela Alana ještě pevněji. Sotva si dokázala představit, jaké pro něj to čekání v uplynulých týdnech muselo být. „Takže, Neghar, podařilo se ti vytáhnout mě z té jámy?"

Neghar před ní zakývala rukou. „Jen tak tak. Chvíli mi to trvalo."

„Ale dostalas mě ven."

„Jasná páka, zlato."

„Jakmile k tomu budu mít příležitost, koupím ti celou bednu skořicových šišek."

Mendoza si přitáhl Fizelovu vyšetřovací židli a posadil se. Dlaněmi se opřel o kolena a paže nechal natažené. „Neříká ti ovšem… Víš co? Pověz jí to sama, jen do toho."

Neghar si přejela rukama po pažích. „Sakra. No, byla jsi v bezvědomí, takže jsem tě musela přivázat k sobě, abych pohlídala, že si neurveš hlavu nebo tak něco, až tě Geiger bude vytahovat ven. V chodbě, kterou jsi tam propadla, nebylo moc místa a, no…"

„Protrhla si kombinézu," řekl Jenan.

Neghar k němu natáhla ruku. „Jo. Úplné…" Přemohl ji záchvat kašle, při kterém se celá zlomila v pase. Kašel zněl vlhce, jako kdyby měla zánět průdušek. „Fuj. Úplné narušení tlaku. Stálo za houby jednou rukou záplatovat kombinézu, zatímco jsem visela z postroje."

„Takže Neghar musela jít do karantény spolu s tebou," doplnil Mendoza. „Udělali jsme všechny testy z manuálů a pár, které v manuálu ani nejsou. Všechny byly negativní, ale pořád jsi nereagovala…"

„Což bylo zatraceně strašidelné," ozval se Alan.

„A jelikož jsme netušili, s čím máme co do činění, rozhodl jsem, že bude lepší dát vás obě do hibernace, dokud nedostaneme situaci pod kontrolu."

Kira se zašklebila. „To je mi líto."

„S tím si nedělej starosti," řekla Neghar.

Fizel se uhodil do hrudníku. „A co já? Zapomínáte na mě. Hibernace je brnkačka. Já jsem musel zůstat skoro měsíc v karanténě, protože jsem tě ošetřoval, Navárezová. Měsíc."

„Moc si cením tvé pomoci," řekla Kira. „Děkuju." Myslela to upřímně. Měsíc v karanténě by šel na nervy každému.

„Pche. Neměla jsi strkat ten svůj kostnatej nos tam, kam nepatří. Ty…"

„Dost," zarazil ho Mendoza mírným tónem a lékař zmlkl, ale ještě jí ukázal zvednutý ukazovák a prostředník v gestu, o kterém Kira věděla, že je hrubé. Velice hrubé.

Napila se vody. „Takže. Proč jste čekali tak dlouho, než jste nás probudili?" Zaletěla pohledem zpátky k Neghar. „Nebo tě probudili dřív?"

Neghar se znovu rozkašlala. „Předevčírem."

Kira postřehla, jak všem ztuhly obličeje a jak v místnosti vzrostlo napětí. „Co se děje?" zeptala se.

Než Mendoza stačil odpovědět, zvenku zaburácela startující raketa – hlasitější než kterýkoliv z jejich raketoplánů – a stěny základny se rozechvěly jako při menším zemětřesení.

Kira sebou trhla, ale nikoho z ostatních to podle všeho nepřekvapilo. „Co to bylo?" Na překryvech zkontrolovala záběry z venkovních kamer. Viděla jen oblaka dýmu šířící se od přistávací plochy kousek od budov.

Řev se rychle vzdaloval s tím, jak raketa mizela v horních vrstvách atmosféry.

Mendoza zvedl prst ke stropu. „To je ten problém. Jakmile tě Neghar přivezla zpátky, podal jsem hlášení kapitánce Ravennové a ta vyslala nouzový bleskogram na ústředí u Šedesát jedna Cygni. Potom *Fidanza* přestala vysílat."

Kira přikývla. To dávalo smysl. Zákon hovořil jasně: v případě objevu inteligentního mimozemského života bylo třeba učinit veškerá nezbytná opatření, aby mimozemšťany nenavedli zpátky do obydlené oblasti ves-

míru. Ne že by pro technologicky vyspělou civilizaci bylo obtížné Svaz vypátrat, pokud by měla důvod hledat.

„Ravennová zuřila tak, že prskala antihmotu," pokračoval Mendoza. „Posádka *Fidenzy* tu neplánovala delší pobyt než několik dní." Mávl rukou. „Každopádně, jakmile vedení společnosti obdrželo zprávu, informovalo ministerstvo obrany. O dva dny později SVV vyslalo ze Šedesát jedna Cygni jeden ze svých křižníků, *Polehčující okolnosti*. Do zdejšího systému dorazil před čtyřmi dny a…"

„A od té doby jsou prvotřídní osina v zadku," řekla Ivanovová.

„To je fakt," přikývl Seppo.

„Parchanti," zahučela Neghar.

SVV. Kira na Weylandu i mimo něj viděla z armády Svazu dost, aby věděla, že se s ničím nemazlí a nebere ohledy na místní zájmy. Jedním z důvodů podle ní byla její relativní novost – Svaz, a tedy i Spojené vojenské velitelství, byly vytvořeny teprve po nálezu Velkého majáku. Vzhledem k možným důsledkům toho objevu bylo třeba se semknout, jak prohlašovali politici. Daly se očekávat potíže spojené s růstem. Druhým důvodem k časté bezohledné nevšímavosti SVV byl ale podle Kiřina názoru imperialistický přístup Země a zbytku Sluneční soustavy. Tamní obyvatelé byli klidně ochotní ignorovat práva kolonií, aby dosáhli toho, co je nejlepší pro Zemi, nebo – jak to označovali – pro „vyšší dobro". Jenže dobro pro koho?

Mendoza si odfrkl. „Kapitán *Polehčujících okolností* je chlap jménem Henriksen. Je opravdu něco. Jeho hlavní starostí bylo, že se tady Neghar mohla v těch troskách něčím kontaminovat, a tak poslal dolů svého doktora s týmem xenobiologů a…"

„A ti tu zřídili sterilní místnost a celé dva dny do nás bodali a dloubali, dokud jsme z toho nezvraceli," řekl Jenan.

„Doslova," dodal Seppo.

Marie-Élise přikývla. „Bylo to hrozně nepříjemné, Kiro. Měla jsi štěstí, že jsi byla ještě v limbu."

„Asi ano," řekla Kira pomalu.

Fizel se ušklíbl. „Ozářili nám každý čtvereční centimetr těla, několikrát. Prosvítili nás rentgenem. Zkusili na nás magnetickou rezonanci

i CT, analyzovali nám krev, osekvenovali nám DNA, zkoumali naši moč i stolici a dělali biopsie. Možná si všimneš malé jizvy na břiše od odebrání vzorku jater. Dokonce zkatalogizovali naše střevní bakterie."

„A?" řekla Kira a rozhlédla se po nich.

„Nic." Mendoza pokrčil rameny. „Všechno čisté, u Neghar, tebe i nás ostatních."

Kira se zamračila. „Počkat, oni testovali i mě?"

„To si piš, holka," potvrdila Ivanovová.

„Proč? Myslíš, že jsi příliš speciální, než aby ses mohla něčím nakazit?" zeptal se Fizel. Z jeho tónu se Kiře zvýšil krevní tlak.

„Ne, já jenom…" Cítila se divně – dokonce zneuctěně –, že všechna ta vyšetření na ní prováděli v době jejího bezvědomí, ačkoliv si uvědomovala, že bylo nutné vyloučit kontaminaci.

Mendoza zřejmě postřehl její rozpaky a podíval se na ni zpod huňatých obočí. „Kapitán Henriksen dal naprosto jasně najevo, že jediný důvod, proč nás nezavřel pod zámek, je skutečnost, že neobjevili nic nezvyklého. Největší obavy měli z Neghar, ale nehodlali pustit z Adrasteie nikoho, dokud si nebudou jistí."

„Nemůžete jim to vyčítat," řekla Kira. „Já bych na jejich místě dělala totéž. V takové situaci není opatrnosti nikdy dost."

Mendoza si znovu odfrkl. „To jim taky nevyčítám. Vadí mi ten zbytek. Přísně nám zakázali jakoukoliv komunikaci. O svém objevu nesmíme mluvit ani se společností. Porušení zákazu je těžký zločin s trestem až dvacet let ve vězení."

„Na jak dlouho?"

Mendoza pokrčil rameny. „Do odvolání."

A bylo po možnosti všechno publikovat, přinejmenším v nejbližší době. „Jak máme vysvětlit, proč se náš návrat z Adry tak zdržel?"

„Porucha motoru na *Fidanze*, která vyústila v nevyhnutelné zpoždění. Podrobnosti najdeš ve zprávách. Ulož si je do paměti."

„Ano, pane." Znovu se poškrábala na předloktí. Potřebovala pleťovou vodu. „To je samozřejmě mrzuté, ale není to zase tak zlé."

Alanovi přeletěl po obličeji bolestný výraz. „Je to horší, miláčku. Mnohem horší."

Kira cítila, jak se její obavy vrací. „Horší?"

Mendoza pomalu přikývl, jako kdyby měl příliš těžkou hlavu a jeho krk ji nedokázal unést. „SVV nevyhlásilo karanténu jenom na tom ostrově."

„Ne," potvrdila Ivanovová. „To by bylo moc jednoduchý."

Fizel pleskl dlaní o pult. „Tak už jí to řekněte! Dali do karantény celou soustavu, jasný? Přišli jsme o Adru. Je prostě fuč!"

3.

Kira seděla v jídelně vedle Alana a dívala se na živé záběry *Polehčujících okolností* pořízené z oběžné dráhy a vysílané na hologram před nimi.

Kosmická loď musela být aspoň půl kilometru dlouhá. Byla bílá, měla protáhlou střední část, vyboulený motor na jednom konci a rotující paluby, které připomínaly květní plátky, na druhém. Obytné části byly pohyblivé, takže se za letu daly přiložit k trupu – jednalo se o nákladné uspořádání, bez něhož se většina vesmírných plavidel obešla. Na přídi *Polehčujících okolností* bylo několik krytů připomínajících zavřené oči: raketomety a čočky hlavního palubního laseru.

Ve čtvrtině délky k trupu přisedaly dva stejné raketoplány, každý na jedné straně a mnohem větší než suborbitální stroje, jež používala průzkumná výprava. Kiru by nepřekvapilo, kdyby byly vybaveny Markovovým pohonem, stejným jako hlavní plavidlo.

Nejnápadnější však na *Polehčujících okolnostech* byly panely chladičů kolem střední části trupu. Začínaly bezprostředně za obytnými částmi lodě a táhly se až k motoru. Okraje diamantových plátů se ve světle zdejší hvězdy blýskaly a třpytily a trubice s roztaveným kovem, které jimi procházely, zářily jako stříbrné cévy.

Celkově loď budila dojem obřího smrtícího hmyzu – štíhlého, ostrého a dravého.

„Tumáš," řekl Alan. Kira odtrhla pohled z překryvů a uviděla, že jí podává zásnubní prsten, skoro jako kdyby ji znovu žádal o ruku. „Napadlo mě, že ho budeš chtít zpátky."

Kira přes všechny starosti na okamžik zjihla a projela jí vlna tepla. „Díky," přikývla a nasadila si železný kroužek na prst. „Jsem ráda, že jsem ho neztratila v té místnosti."

„Já taky." Naklonil se k ní a šeptem dodal: „Chyběla jsi mi."

Políbila ho. „Mrzí mě, čím jsi musel procházet."

„Blahopřeju vám oběma, *chérie*," řekla Marie-Élise a zakývala prstem mezi Kirou a Alanem.

„Jo, blahopřeju," přidal se Jenan a po něm všichni ostatní. Všichni až na Mendozu, který domlouval s Ravennovou, kdy je příští den vyzvednou, a Fizela, který si čistil nehty plastovým nožem na máslo.

Kira se potěšeně, ale i trochu rozpačitě usmála. „Snad ti to nevadí," řekl Alan a sklonil se k ní. „Tak trochu mi to vyklouzlo, když to vypadalo, že se neprobereš."

Opřela se o něj zády a znovu ho rychle políbila. *Je můj*, pomyslela si. „To je v pořádku," zašeptala.

Přistoupil k nim Yugo a klekl si u konce stolu na jedno koleno, aby se nad Kirou tak netyčil. „Myslíš, že dokážeš něco sníst?" zeptal se jí. „Pomohlo by ti to."

Kira necítila hlad, ale věděla, že Yugo má pravdu. „Můžu to zkusit."

Yugo přikývl, až se mu široká brada dotkla hrudi. „Ohřeju ti dušený maso. Bude ti chutnat. Je výživný a dobře stravitelný."

Odšoural se a Kira se znovu podívala na *Polehčující okolnosti*. Poškrábala se na ruce a začala si pohrávat s prstenem.

Z Mendozových novinek se jí pořád točila hlava a její dřívější pocit odloučení se vrátil ještě silněji. Nesnášela pomyšlení, že veškerá její práce za poslední čtyři měsíce přijde vniveč, ale hlavně jí vadilo, že přijde o budoucnost, kterou si tu plánovala s Alanem. Jestli se neusadí na Adrasteie, pak…

Alan zřejmě uhodl, na co Kira myslí, protože se k ní sklonil, přiblížil rty k jejímu uchu a řekl: „Neboj. Najdeme jiné místo. Galaxie je velká."

Proto ho tak milovala.

Pevně ho objala.

„Ale nechápu…," začala.

„Já toho nechápu spoustu," skočil jí do řeči Jenan. „Jako třeba kdo pořád nechává hadry ve dřezu?" A zvedl promočený hadřík.

Kira si ho nevšímala. „Jak může Svaz očekávat, že se tohle udrží v tajnosti? Lidi si všimnou, že zakázali přístup do celé soustavy."

Seppo se vyhoupl na jeden stůl a posadil se na něj se zkříženýma nohama. Vzhledem ke své drobné postavě vypadal skoro jako dítě. „To je snadné. Zákaz přístupu vyhlásili před týdnem. Prý jsme ve zdejší biosféře objevili nakažlivý patogen. Něco jako metlu. Dokud ho nedostanou pod kontrolu…"

„Sigma Draconis zůstane v karanténě," dořekla Ivanovová.

Kira zavrtěla hlavou. „Sakra. Nejspíš nám nenechají žádná z nasbíraných dat."

„Ne," řekla Neghar.

„Nic," pokrčil rameny Jenan.

„Ani ťuk," řekl Seppo.

„Velký kulový," sykla Ivanovová.

Alan jí promasíroval ramena. „Mendoza říkal, že až se vrátíme na Vyyborg, promluví si se společností. Snad se jim podaří přesvědčit Svaz, aby uvolnil všechno, co nesouvisí s tím artefaktem."

„To není pravděpodobný," ozval se Fizel, foukl si na nehty a pokračoval v jejich čištění. „Svaz bude tvůj objev utajovat tak dlouho, jak bude moct. O Talosu Sedm nám řekli jenom proto, že se ta zatracená věc nedala nijak utajit." Zahrozil na Kiru máslovým nožem. „Připravila jsi společnost o celou planetu. Jsi spokojená?"

„Dělala jsem svoji práci," namítla. „Je dobře, že jsem ty rozvaliny našla teď, než se tu kdokoliv usadil. Bylo by mnohem dražší odstěhovat z planety celou kolonii."

Seppo a Neghar přikývli.

Fizel se ušklíbl. „To nám nenahradí zrušený prémie."

„Oni nám zrušili prémie?" řekla Kira bezvýrazně.

Alan se omluvně usmál. „Prý kvůli selhání projektu."

„Stojí to za houby," vzdychl Jenan. „Musím živit děti, víte? Prémie by mi dost pomohly."

„Mně taky…"

„I mně. Dva exmanželé a kočka nejsou…"

„Kdybys tak…"

„Nevím, jak dokážu…"

Kira je poslouchala a cítila, jak jí hoří tváře. Nebyla to její chyba, ale zároveň byla. Celý tým přišel o peníze kvůli ní. Takový průšvih. Původně si myslela, že její nález společnosti i týmu pomůže, ale nakonec jim jen ublížil. Zaletěla pohledem k logu na stěně jídelny: k názvu *Lapsang* vyvedenému známým hranatým písmem, s listem nad druhým *a*. Společnost neustále vysílala reklamy a vedla marketingové kampaně, v nichž se chlubila loajalitou k zákazníkům, kolonistům i zaměstnancům. „Spolu vybudujeme budoucnost." To byl slogan, který slýchala od dětství. Odfrkla si. *Jo, jasně.* Když na tom opravdu záleželo, počínali si úplně stejně jako kterákoliv jiná mezihvězdná korporace: zisk měl přednost před lidmi.

„K čertu," ulevila si. „Odvedli jsme svoji práci. Přesně podle smlouvy. Neměli by nás za to trestat."

Fizel obrátil oči v sloup. „A kdyby vesmírný lodě prděly duhy, byla by to teprve krása. Panebože. Takže se cítíš špatně a je ti to líto. Co na tom záleží? To nám ty peníze nevrátí." Probodl ji pohledem. „Bylo by lepší, kdybys zakopla a zlomila si vaz, hned jak jsi z toho raketoplánu vystoupila."

Na okamžik se rozhostilo ohromené ticho.

Kira cítila, jak Alan vedle ní ztuhl. „To odvolej," řekl.

Fizel hodil nůž do dřezu. „Stejně jsem tu nechtěl být. Je to ztráta času." A odplivl si na podlahu.

Ivanovová uskočila. „No tak, kontroluj se, Fizeli!"

Lékař se ušklíbl a odešel. Kira už před časem zjistila, že se na každé výpravě najde někdo jako on. Zakyslý pitomec, který čerpá úchylné potěšení z toho, že všem leze na nervy.